

да имаме лице то весело за да става разговоръ тѣ по десетъ и по увеселителенъ.

Чистота та иска кога то ся миеме да си миеме и лице то и да го отриваме сосъ една бѣла кърпа.

Кога то епотно лице то ни, треба да го отриваме сосъ една бѣла кърпа. Не трѣба да си туряме ржка та на лице то освѣтъ кога то е нужно: сосъ това отбѣгнуваме много неугоди, лишай, пшкки, кои то често ржка та прави да ся раждатъ.

Человѣкъ не треба нити да си бѣли нити да си черви лице то: това не е допростено нити на една жена защото то е противно на простота та и на християнско то смиреніе

VI.

ЗА ЧЕЛО ТО, ВЕЖДИ ТЕ И СТРАНИ ТЕ.

Чело то е сѣдалище-то на сладость та, на срамъ-тъ, и на мудрость та; за това треба да бѣде огледало то на добродетели те.

Да си набърчоваме вежди те е често знакъ на гордость та и омраза: треба да го отбѣгнуваме.

Най добро то украшеніе на страни те е срамъ-тъ; Споредъ святи Павла сосъ това единъ вѣренъ ся украсява. Въ человѣкъ истинно християнинъ, тоя срамъ ражда една червенина, която единъ философъ нарича » боята добродетелна ». Кога то имаме сѣрдце то сичисто и право, една нечиста дума, една лъжа, една клевета, зачервяватъ изведнажъ лице то. Но тежко на оныя кои то ся червеняетъ за добро то! Несрамота та, твърдоглавіе то и роскошность та еж злины те, кои то показватъ една различность въ лице то.

Да си клатиме страни те, да ги надуваме, да ги